

Skarga wniesiona w dniu 16 lutego 2015 r. przez Urząd Nadzoru EFTA przeciwko Królestwu Norwegii

(Sprawa E-6/15)

(2015/C 143/11)

Skarga przeciwko Królestwu Norwegii została wniesiona do Trybunału EFTA w dniu 16 lutego 2015 r. przez Urząd Nadzoru EFTA, Xaviera Lewisa i Clémence Perrin, działających w charakterze pełnomocników Urzędu Nadzoru EFTA, Rue Belliard 35, 1040 Bruksela, Belgia.

Skarżący występuje do Trybunału EFTA o:

1. Orzeczenie, że poprzez utrzymywanie w mocy akapitu drugiego sekcji 20-1 oraz sekcję 22-3 ustawy o planowaniu i budownictwie w związku z sekcjami od 9-1 do 9-4 oraz 11-1 kodeksu budowlanego, które nakładają na przedsiębiorstwa wykonujące prace budowlane obowiązek uzyskania zezwolenia władz lokalnych przed rozpoczęciem prac, Norwegia uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 16 aktu przywołanego w pkt 1 załącznika X do Porozumienia EOG (dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym) lub art. 36 Porozumienia EOG;
2. Obciążenie Królestwa Norwegii kosztami postępowania.

Kontekst prawny i faktyczny oraz zarzuty prawne przytoczone na poparcie skargi:

- Przedmiotowa sprawa dotyczy nakładania na przedsiębiorstwa, które chcą wykonywać usługi budowlane w Norwegii, obowiązku uzyskania zezwolenia władz lokalnych przed rozpoczęciem prac, zgodnie z prawem norweskim (akapit drugi sekcji 20-1 oraz sekcja 22-3 ustawy o planowaniu i budownictwie w związku z sekcjami od 9-1 do 9-4 oraz 11-1 kodeksu budowlanego). Zezwolenie takie należy uzyskać przed rozpoczęciem każdego projektu budowlanego.
- Urząd Nadzoru EFTA twierdzi, że przedmiotowe wymaganie stanowi ograniczenie, którego nie można uzasadnić na podstawie art. 16 ust. 1 i 3 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym („dyrektywa usługowa”), lub że taki środek stanowi ograniczenie swobody świadczenia usług przewidzianej w art. 36 Porozumienia EOG, którego nie można uzasadnić na podstawie art. 33 Porozumienia EOG.
- Norwegia twierdzi, że taki system zezwoleń zasadniczo nie jest sprzeczny z dyrektywą usługową, ponieważ można go uzasadnić na podstawie art. 16 ust. 1 i 3 tej dyrektywy.